

et smalt og grundet Sejlløb aldrig vilde blive i Stand til at drage Verdenstrafiken til sig.

Han havde nu taget den Beslutning selv at gøre det første Skridt til en Forsoning med Per. Han vilde slaa en Streg over det gamle Mellemværende, — ja, det Overmod, hvormed Per havde taget Afsked ved hint skæbnesvangre Sammenstød for Aar tilbage, virkede nu næsten paa ham som en Spore mere. Nu, da han med fuld Overbevisning saae Landets Redningsmand i ham, var der noget af en religiøs Tilfredsstillelse for ham i at kunne lade hin Profeti gaa ganske bogstaveligt i Opfyldelse.

Imidlertid sad Per hjemme paa Hotellet og ordnede alt til Afrejsen. Blandt andet arbejdede han stadig paa sine Tegninger. Det var endnu hans Haab, at han skulde kunne faa fuldført de nødvendige Ændringer i hvert Fald paa Havneprojektet, og han var ogsaa flittig nok. Han stod op allerede ved Daggry og var hjemme næsten hele Dagen. Men der kom stadig ikke den gamle Flugt i hans Tanker. Han arbejdede langsomt og besværligt og lod sig forstyrre af enhver Lyd fra Gangen eller Torvet.

Undertiden hændte det, at han i Stedet for en Logaritmetabel tilfældig fik fat i et af de historiske eller populær-filosofiske Skrifter fra det lille Dressack-Bibliotek, der laa opstablet mellem hans andre Bøger paa Arbejdsbordet, og han kunde da aldrig lade være med at blade i det, og i Almindelighed endte det med, at han fængsledes af et eller andet Emne, der laa hans Havneplaner saare fjernt. I saadanne Øjeblikke var der aldrig Tale om, at han lod sig adsprede af Gadelarmen eller Hotelklokkerne. Uden at mærke, hvordan Tiden gik, kunde han sidde